

De Kroniek van het Bedehuis BijDage

Frank 'Franciscus' van het Woud,

5800 AST - De Opbouw van het Bedehuis

Omstreeks het jaar 5800, stond een bescheiden, maar eerbiedwaardige kapel aan de rand van een levendige gemeenschap. Het was een tijd van relatieve vrede. Oberingen was een ruig gebied, maar de mensen die het hun thuis noemden waren trots en onverschrokken. Ze leefde van de akkerbouw en de jacht. Samen met enkele dwergen-gilden verkende ze de omliggende heuvels voor ertsen.

De kapel werd gebouwd aan de rand van het beboste landschap en de uitgestrekte velden. Volgens oude geschriften werd de locatie zorgvuldig gekozen door de eerste priesteressen, die geloofden dat de Goden hun aanwezigheid hier het sterkst zouden laten voelen. De stenen van de kapel kwamen uit een nabijgelegen bergketen en het houtsnijwerk werd vervaardigd door ambachtslieden van verschillende rassen. Faun-kunstenaars versierden de muren met beeltenissen van de natuur, terwijl menselijke monniken heilige symbolen graveerden in de pilaren.

In de vroege jaren werd de kapel niet alleen gebruikt voor religieuze ceremonies, maar ook als een plek voor raad en onderricht. Jonge kinderen leerden hier oude verhalen en mythologieën en reizigers kwamen bijeen om nieuws uit verre streken te delen. De kapel werd een belangrijk knooppunt in het sociale en spirituele leven van Oberingen.

5940 AST - Ondergang tijdens de Tweede Necromantische Oorlog

Terwijl het leven in Oberingen voortkabbelende, roerde zich een gevaar in het noorden. In 5940 rukten de ondode legers op uit de Necropool, hun kille magie bracht de dood over Silesia. Koning Marcus sneuvelde in de strijd, en de stad Alricheim werd in as gelegd. Vluchtelingen zochten wanhopig een toevluchtsoord.

Het Bedehuis BijDage werd een schuilplaats voor de overlevenden. Monniken en priesteressen openden hun deuren voor de vermoeide reizigers die hun huizen verloren hadden. Tijdens de nachtelijke uren brandden kaarsen in de gebedsruimte terwijl mensen smeeften om bescherming. Faun-sjamaan Enoria voorspelde dat een grote duisternis het land zou omarmen, tenzij de rijken zich verenigden.

Toen het pact uit 3949 opnieuw werd aangehaald, en de elfen, dwergen en beestlingen de ondoden terug de woestijn in joegen, klonk er gejuich in de kapel. Maar de sporen van de oorlog bleven zichtbaar. De muren waren bekrast met angstige gebeden, en in de omliggende bossen werden graven aangelegd voor gesneuvelde strijders.

6068 AST – De Splitsing van Silesia, de Kapel als Neutraal Gebied

Na de turbulente jaren van de Necromantische Oorlog leek Silesia weer op te krabbelen, maar de dood van koning Marcus in 6068, zonder erfgenaam, bracht het koninkrijk opnieuw in chaos. Een strijd tussen verwanten barstte los en uiteindelijk werd het rijk verdeeld in Hoog-Thuring en Laag-Thuring.

Deze politieke opsplitsing had een grote impact op Oberingen. Handelaren die vanuit Hoog-Thuring reisden, werden met argwaan bekeken in Laag-Thuring en de diplomatieke spanningen groeiden. Maar in het nuchtere Oberingen waren de twisten van de Adel ver weg. Het dagelijkse leven was al zwaar genoeg voor de Oberingers. De kapel, die tot dan toe als een open gebedshuis diende, werd nu een neutraal toevluchtsoord waar afgevaardigden van beide rijken elkaar konden ontmoeten zonder angst voor vergelding.

In Laag-Thuring bloeide onder Zacharias van Thuringen een vrije samenleving waarin gilden en handelaren de macht kregen. De kapel werd uitgebreid met een bibliotheek waar kaarten, handelscontracten en religieuze geschriften werden bewaard. In het ruige Oberingen werd de kapel een plaats van verlichting en kennis.

6092 AST - Een Welvarend Oberingen

In de Koperheuveld en de IJzerbergen werden nieuwe aders ijzer en koper gevonden. Deze kostbare metalen werden door de Dweren gedolven, maar de mensen uit Oberingen waren leergierig en leerden de mijnbouw van de Dweren. Al snel werden zij bedreven in het ontginnen van de rijkdommen die Auros te bieden had.

Uit Laag-Thuring waren er handelaren die zich in de nieuwe rijkdom van Oberingen gingen interesseren. Ze hadden de kennis en connecties om de metalen in grote getalen om te zetten in gereedschap en wapens, iets wat de Oberingers ontbeerden. Hierdoor werden de banden tussen Laag-Thuring en Oberingen aangehaald en ontstond een hoge welvaart in Laag-Thuring.

6124 AST - Oberingen gevangen tussen de twee Thuring's

Alric van Nordheim, een edelman uit Noord-Thuring, ontdekte oude documenten waarin stond dat de rijke ijzermijnen van de IJzerbergen ooit eigendom waren van zijn voorouders. Vastbesloten zijn recht op te eisen, reisde hij met zijn gevolg naar het zuiden en diende een officiële claim in bij Laag-Thuring.

Maar wat Alric als een historische rechtzetting zag, beschouwde de Laag-Thuringers als een regelrechte provocatie. De mijnen waren de bron van hun welvaart en het idee dat een Noordelijke heer hun land zou opeisen, dreef hen tot woede. Hertog Roderic van Laag-Thuring weigerde de claim te erkennen en verzamelde zijn bondgenoten.

Terwijl diplomaten zich haastten om een vreedzame oplossing te vinden, begonnen beide kanten troepen samen te brengen. Alric, gesteund door de Hoog-Thuringse Adel en zijn eigen huurlingen, dreigde met juridische actie én militaire druk. Roderic zwoer dat hij geen duimbreed zou toegeven.

In de schaduw van het conflict verzamelden spionnen informatie, smeedden edelen geheime allianties en wachtten huurlingen op een teken om in actie te komen. Zou het komen tot een openlijke om machts en rijkdom? Of kon een onverwachte wending het tij keren? De Oberingers zagen hoe de spanningen in hun land toenamen, zonder dat ze zelf gehoord werden.

Uiteindelijk overleed Alric van Nordheim voordat een daadwerkelijk conflict kon ontstaan, en daarmee namen de spanningen snel af. Maar daarmee was wel het idee onder de Oberingers gegroeid, dat ze niet voor vol aan werden gezien.

6190 AST - De opkomst van de Familie van de Weylen

Met de dood van Alric nam de spanning af, maar het was niet het einde. De spanningen tussen Hoog- en Laag Thuring liepen weer op door een veelheid aan verschillende oorzaken, ook de onenigheid over grondstoffen van Oberingen vlamde weer op. De strijd werd gevoerd met legerorders en handelsblokkades en de bevolking van Oberingen werd slechts gezien als pionnen in een groter schaakspel; of erger: 'bijkomende schade'.

Temidden van deze spanningen stond Frans van de Weylen, een geharde mijnbaas die zijn leven had gewijd aan de aarde en haar geheimen. Zijn familie had generaties lang gewerkt in de mijnen van Oberingen en hij zag hoe de oorlog zijn volk verpulverde. Frans besloot dat het genoeg was.

In het geheim riep hij de mijnwerkers, boeren en ambachtslieden bijeen. Zijn woorden waren eenvoudig maar krachtig: "Wij zijn geen slaven van de Edelen en de Gildes. De mijnen zijn van ons, het land is van ons. Als wij onszelf niet verdedigen, zal niemand anders dat doen."

Langzaam ontstond er een verzetsbeweging. De Oberingse verzetstrijders verborgen voorraden, saboteerden konvooien en hielden de soldaten op afstand met sluwe hinderlagen in de grotten en heuvels die zij zelf zo goed kenden.

Maar, in de ogen van Hoog- en Laag-Thuring was Frans niets meer dan een rebel, een misdadiger die de orde verstoorde in de toch al zo ingewikkelde 'Oberingse situatie'. Er werd een prijs op zijn hoofd en dat van zijn verzetstrijders gezet en er werden diplomaten en soldaten gestuurd. In een zeldzaam moment van samenwerking waren Hoog- en Laag-Thuring verenigd in hun vastberadenheid om Oberingen onder controle te krijgen.

Tientallen jaren werd tevergeefs geprobeerd om Frans van de Weylen te pakken te krijgen, maar hoe harder de Edelen en de Gilden van Hoog- en Laag-Thuring hem vervloekten, des te meer groeide zijn invloed en heldenstatus binnen Oberingen. De Gilden uit Laag-Thuringen, bekend op hun bij tijd-en-wijlen creatieve oplossingen kwamen met een oplossing. Een van de Zonen van Frans werd uitgenodigd en erkend als adel in Oberingen. Door het erkennen van de Oberingse adelijke, werd de Hoog-Thuringse aanwezigheid wel erg precair en werden die gedwongen om terug Noordwaards te gaan. Oberingen en de Familie van de Weylen zouden door Laag-Thuringen met rust gelaten worden, in ruil voor het afdragen van belastingen en delfstoffen én het buiten de deur houden van de Noord-Thuringse handelsbelangen. Hiermee keerde de rust terug en werd de Familie van de Weylen een belangrijke naam in de regio.

6226 AST – De Val van Flora-Aqua; Oberingen in Chaos

In 6226 begonnen de eerste berichten te circuleren over een opstand van saurussen. Een groep krijgers sloot zich aan bij de Necropool en niet lang daarna vielen ze Flora-Aqua binnen. Fauns werden verdreven en de stad kreeg een nieuwe naam: Meya-Catunta.

Dit zorgde voor nodige spanning in het gebied, waar de nodige schermutselingen ontstonden. Waar de eerste conflicten waren tussen de Fauns en de Saurussen uit Meya-Catunta, werd aan de randen van Hoog- en Laag-Thuring de grensbewaking opgevoerd. Door een serie aan misverstanden en wederzijds onbegrip ontstonden in deze regio verschillende conflicten tussen mensen, Saurussen en Fauns.

Ook Oberingen verviel in deze jaren in een chaotische tijd, waar nooit helemaal duidelijk was wie met wie streed. De Saurussen uit Meya-Tula zetten zich af tegen de veroveringsdrang van de Saurussen uit Meya-Catunta. De Fauns vroegen de mensen om hulp om hun leefgebieden te beschermen tegen de Saurussen uit Meya-Catunta, maar de mensen hadden het onderscheid tussen de verschillende Saurussen niet helder en raakten in conflict met beide groepen. Daardoor zagen ook de Saurussen uit Meya-Tula zich genoodzaakt om zowel de mensen als de Fauns te bestrijden die hen zo onverwacht hadden aangevallen.

Verhalen van de laatste monnik

6230 AST; de vijfde maand

Ik zag het allemaal gebeuren met mijn eigen ogen. De lucht boven de oostelijke hellingen van de Koperheuvelds was doordrenkt met rook en de geur van verbrande aarde. De Fauns uit Berkenwoud stormden naar voren, hun strijdkreten weergalmden tussen de bomen. Ze wilden hun land terug. Maar de Saurussen boden hevig verzet. De chaos werd nog groter toen de regimenten uit Laag-Thuring hen vanuit de flank aan vielen. Ik zag de Saurussen vallen, hun verdediging uiteengereten door de meedogenloze charges van de regimenten uit Laag-Thuringen. Hun verliezen waren zwaar, en de wraak liet niet lang op zich wachten.

Wat daarna gebeurde was pure wreedheid. Ik was er, bij Het Bedehuis BijDage. De Saurussen, woedend en vastberaden hun eer te herstellen, vielen het Bedehuis aan. De laatste beschermers, trotse Oberingers en de geestelijke van de kapel bezweken onder de furie. Ik zag hoe de muren instortten onder hun gewelddadige klappen. Heilige beelden die ooit rust en devotie uitstraalden, werden verbrijzeld. De vloeren, eens een plek van gebed, werden besmeurd met as en bloed. En toch... te midden van de vernieling, gebeurde er iets dat niemand had verwacht.

Het altaar. Dat eeuwenoude symbool van de goden van de dag bleef onaangeroerd. Ik zag hoe zelfs de meest bloeddorstige krijgers, hun klauwen geheven, plots stil vielen zodra ze het altaar naderden. Xharkat, de gevreesde leider van de plundersaars, stond er als versteend. Later fluisterden de soldaten dat hij een stem had gehoord – een dreigende waarschuwing dat hij vervloekt zou worden als hij het vernietigde. Ik weet niet wat hij hoorde, maar ik zag zijn angst. Zijn hand beefde, en uiteindelijk draaide hij zich om. Ze lieten het altaar staan.

Ik draag mijn verhaal en de historie over aan het Altaar van de Goden van de Dag. Ik hoop dat het gene wat er voor gezorgd heeft dat de Saurussen het onaangeroerd hebben gelaten, deze geschriften beschermt totdat ze gevonden worden. Laat de kennis die ik deel de toekomst helpen.

Van alle waardevolle zaken in het Bedehuis, is er één object wat bewaard moet blijven voor het nageslacht. Het staat symbool voor de Oberingse onverzettelijkheid. Mocht het in de verkeerde handen vallen, zij het Thuringse soldaten of de Saurussen, dan zullen ze het zeker vernietigen.

Volg de schaduw van de zonnewijzer in de middag

Kruis het pad

Dan 40 passen om te komen tot waar het begraven ligt.

Zij die nog over zijn na de aanval op het Bedehuis zullen vertrekken, we nemen zoveel gewonden mee als de Goden ons laten dragen. Fort Koperzicht is niet ver weg, de familie van der Weylen zal ons gunstig gezind zijn. Dat moet wel, na het veiligstellen van het object.

Lang leve Oberingen, moge de Goden ons allen beschermen.

Frank 'Franciscus' van het Woud, laatste monnik van Bedehuis BijDage.

Historiek Beheerders van de Kapel

Enoria de Veldhoeder (ca. 5900-5940)

Een befaamde faun-sjamaan die tijdens de opkomst van de Tweede Necromantische Oorlog visioenen kreeg over een "golf van duisternis" die over het land zou trekken. Zij probeerde de bewoners van Oberingen te waarschuwen voor de dreigende invasie, maar werd eerst genegeerd. Later zou zij vluchtelingen in de kapel onderdak bieden.

Valtherus de Schriftgeleerde (ca. 6060-6080)

Een menselijke monnik die de kapel gebruikte als een centrum van kennis. Hij verzamelde oude geschriften en leidde een mystieke orde die geheimen bewaarde over de magische krachten van de regio. Men fluistert dat enkele van zijn handgeschreven boeken over verloren necromantische rituelen nog steeds verborgen liggen in een geheime crypte onder de kapelruïne.

Priesteres Ilvanya van het Gouden Licht (ca. 6200-6230)

Een elf die zich vanuit Aranië Melissandra naar Oberingen begaf, geloofde dat de goden haar naar de kapel hadden geleid om een nieuwe heilige orde te vestigen. Zij werd een spiritueel baken voor degenen die het conflict met de Saurussen wilden vermijden. Toen de kapel werd aangevallen, zou zij haar laatste uren hebben doorgebracht in gebed bij het altaar.

Historiek Krijgers en beschermers

Durnak de Hamerdrager (ca. 5940)

Een dwergenkrijger die tijdens de Tweede Necromantische Oorlog vluchtelingen naar de kapel begeleidde en hielp bij het verstevigen van de structuren. Hij wordt herinnerd als een vurige strijder die niet alleen vocht tegen de ondoden, maar ook als een man met diepe eerbied voor het land.

Zarvath de Schildwacht (ca. 6090)

Een voormalige Silesiaanse ridder, die na de val van de stad Alricheim naar Oberingen trok en zwoer dat hij het Bedehuis zou verdedigen. Hij en zijn mannen waren de laatste verdedigers die standhielden tegen de Saurussen tijdens de plundering. Zijn naam leeft voort in oude ballades als een legende die tot de laatste man vocht bij de poorten van de kapel.

Frans van de Weylen (ca. 6190)

Mijnbaas uit de Koperheuvels, die zich afzetten tegen de Hoog- en Laag Thuringse adel & gildes. Hij vond dat de rijkdommen uit de Koperheuvels ten goede moesten komen van Oberingen en niet in de zakken van de Adel en Gildes moest verdwijnen. Hij genoot veel aanzien onder de Oberingers, maar was minder geliefd daarbuiten. De omstandigheden van zijn dood zijn altijd in mysterie gehuld geweest. Maar door veel Oberingers werd hij als een Martelaar gezien.

Historiek Geleerden en mystici

Sathiel de Ziener (ca. 5790-5850)

Een mysterieuze reiziger die lange tijd in de kapel verbleef en werd geroemd om zijn profetische inzichten. Volgens de overleveringen voorspelde hij niet alleen de val van Flora-Aqua, maar ook de komst van de necromantiërs. Sommige van zijn voorspellingen zouden nog steeds in de archieven van de kapel bewaard zijn gebleven.

Edrus van het Verborgene (ca. 6000-6060)

Een geleerde die zich bezighield met vergeten magische tradities en die beweerde dat het altaar van de kapel een bron was van goddelijke energie die nooit vernietigd kon worden. Men zegt dat hij zijn laatste jaren in de catacomben onder de kapel doorbracht.

De laatste bewaarders van het Bedehuis BijDage

Gezegend zijn zij, die het geloof boven alles stelde.

Gezegend zijn zij, die de Goden van de Dag gediend hebben in extremis.

Gezegend zijn zij, die de hun leven hebben gegeven om dit heiligdom te beschermen.

Matheus de Kalme - Ostiarius van het Bedehuis BijDage

Astor Vandevelden - Lector van het Bedehuis BijDage

Dianthe Nachtegaal - Acoliet van het Bedehuis BijDage

Karel Kist - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Frans Kist - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Marie van de Molen - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Jannes de Kromme - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Jan de Vette - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Antonia Dörske - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Peter Falkstein - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

Tjeu de Pietelaar - Beschermmer van het Bedehuis BijDage

